

Sygn. akt V CSK 38/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa K. W.

przeciwko K. S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 lipca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 16 września 2014 r., sygn. akt I ACa 718/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód K.W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16 września 2014 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 9 kwietnia 2014 r., którym oddalono jego powództwo o zapłatę przeciwko K. S.A. z siedzibą w W. wobec uwzględnienia zarzutu przedawnienia.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., podnosząc jednak, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości,

co odpowiada przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżący wskazuje, że przyczyna uzasadniająca przyjęcie skargi do rozpoznania wynika z konieczności porównania konstrukcji art. 677 k.c., będącego podstawą rozstrzygnięcia w sprawie, z art. 226 k.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale i innych podobnych spraw, wymaga precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). W zasadzie powinno to być zagadnienie nowe, o charakterze rzeczywistym, a nie teoretycznym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi zawierać odrębne, pogłębione wywody wskazujące na zaistnienie powołanych okoliczności, uzasadniających przyjęcie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Wywód przedstawiony przez skarżącego nie odpowiada powyższym wymaganiom. Przede wszystkim został w całości zbudowany w odniesieniu do innego przepisu kodeksu cywilnego, nie związanego ze sprawą i jedynie pośrednio nawiązującego do podstawy jej rozstrzygnięcia. Ponadto argumentacja prawna została zaprezentowana w sposób zbyt lakoniczny i niedostatecznie pogłębiony. Wypada zauważyć, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego prawidłowo skonstruowane istotne zagadnienie prawne, stanowiące podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, powinno przypominać sformułowanie zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2014 r., I UK 398/13 oraz z dnia 28 lutego 2012 r., I PK 122/11 - nie publ.).

Z kolei przesłanka potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów

wymaga wykazania, że określony przepis prawa - mimo wystąpienia takiej potrzeby - nie doczekał się wykładni albo że niejednolita jego interpretacja wywołuje w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych rozbieżności w judykaturze, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 83/07, nie publ.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności, zawierającej szczegółowe omówienie, na czym polegają wątpliwości interpretacyjne, a w przypadku istnienia rozbieżności w judykaturze, przytoczenia odpowiednich orzeczeń i wyjaśnienia, na czym owe rozbieżności polegają (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, nie publ.; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 43; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06; z dnia 30 maja 2005 r., I PK 23/05, nie publ.). Powód wskazał zaledwie jedno orzeczenie Sądu Najwyższego, które uważał za pomocne dla uzasadnienia swego stanowiska, nie wymieniając żadnego judykatu, który byłby z nim rozbieżny w jakikolwiek zakresie. Nie próbował zatem nawet wykazać podstawowej przesłanki skutecznego powołania się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Uwadze Sądu Najwyższego nie uszła również okoliczność, że wywód skarżącego dotyczy innego przepisu prawa niż ten, który stał się podstawą zaskarżonego wyroku.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. Wniosek pozwanego o zwrot kosztów postępowania kasacyjnego oddalono wobec jednoznacznej jego treści, tj. zgłoszenia go jedynie w zakresie odnoszącym się do merytorycznego rozpoznania skargi, a nie postępowania w przedmiocie przedsądu.